

HAPPINESS MODULE

Thị thành – Thành thị

Dòng ký ức của gia đình cậu học sinh sinh năm 1988 nhớ về những ngày khó khăn lương tựa vào nghề đan tre kiếm sống. Sống trong gia đình nghèo, mà không chỉ một gia đình cậu, cả xóm, cả làng cùng chung cái nghèo. Ngày đi làm đồng, trưa, tối về là cả làng pha tre ra đan nát thúng mủng, dầm, sàng...Đó là cái nghề thủ công mộc mạc duy nhất để cải thiện thu nhập cho người dân làng. Ngày xưa, làng cậu nhiều tre lắm, cả mây nữa. Nhà nhà trồng tre, trồng mây để lấy nguyên liệu đan nát. Những cây tre già rần chắc, đầy mấu như vậy mà các ông, các bà cứ chẻ để vót thành những nan tre mỏng tang như giấy bóng. Trẻ nhỏ như cậu thì giúp ông bà, bố mẹ phơi nan cho khô. Rồi lớn lên chút, tầm 7-8 tuổi, chúng cậu đã học đan rổ sảo, có khi mải mê ngồi đan mà tay bật móng còn không biết. Cả xóm tụ tập tại khu đất trống bên bờ tre vừa làm vừa hóng gió. Người lớn pha tre, đánh cặp, phụ nữ vót nan, đan thành hình rổ rá, thúng mủng, dầm sàng... trẻ em thì nức(buộc dây mây vào quanh cặp từng sản phẩm). Mọi người ngồi quây quần như thế hết sáng lại đến chiều, tình cảm gia đình và tình làng nghĩa xóm thêm bền chặt gắn bó.Sau đó,mẹ lên phố, len vào từng ngõ ngách, từng khu chợ sầm uất nơi đô thành bán những món đồ đã làm ra. Người dân quê, cứ làm xong một mẻ sản phẩm là lục đục gánh hàng đi bộ hơn chục ki – lô- mét lên phố bán. Nhà ai khá thì có chiếc xe đạp thồ hàng cũng đồ vất vả. Thế nhưng cũng nhờ thế mà trong mâm cơm có thêm được đĩa cá, miếng thịt làm ấm lòng người.

Sau khoảng thời gian dài cậu bé đã lớn và chuyển lên đô thị chật chội và bon chen để kiếm sống, cậu bé khi đó đã ngoài tuổi 30. Nhớ lại những kỷ niệm làng nghề ngày xưa cũ và nhớ những sự vất vả của người mẹ, cậu cảm ơn mẹ bằng căn nhà nhỏ trên phố thị. Căn nhà này là nơi để lưu giữ lại những kỷ niệm xưa cũ và đó cũng là nơi tiếp nối ngọn lửa làm nghề của người mẹ.

Đan hạnh phúc

Sống trong gia đình làm tre mới thấu hiểu cách tre **đan** lại **hạnh phúc** của các thành viên gia đình tốt đến nhường nào. Tạo lên tác phẩm về tre đòi nhiều công đoạn và cần những đôi bàn tay chan chứa hạnh phúc niềm khát khao cùng làm lên. Nhớ thửa xưa,khi tre về nhà, mọi thành viên trong **gia đình ngồi sum vầy, trò chuyện** bên nhau **cùng đan** lên những đồ vật chứa đựng hạnh phúc, chứa đựng niềm vui tiếng cười, và cả sự tận tảo của người làm nghề tại vùng quê nghèo.Có thể nói, những sản phẩm người nghệ nhân làm nên là những kiệt tác có hồn, bởi họ đã dồn rất nhiều không khí hạnh phúc của một gia đình nhỏ vào trong mỗi đồ vật để truyền tải, **lan toả tới nhiều gia đình** khác.

Người ta nói " khi một người đầu bếp vui vẻ, hạnh phúc,họ sẽ nấu lên những món ăn ngon mang hương vị của hạnh phúc". Chính vì vậy, sống trong một gia đình hạnh phúc thì tình cảm hay đồ vật họ làm ra cũng sẽ chan chứa nhiều hạnh phúc.Từ đó hạnh phúc sẽ được lan toả tới nhiều người khác bằng chính những đồ vật đó.